

Sygn. akt **VIII Ua 5/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch
Sędziowie:	SSO Teresa Kalinka (spr.) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2015r. w Gliwicach

sprawy z odwołania D. M. (1) (M.)

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K.

o ustalenie niepełnosprawności

na skutek apelacji odwołującego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 2 grudnia 2014 r. **sygn. akt** VI U 23/14

- 1) zmienia częściowo zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję w ten sposób, że zalicza D. M. (1) do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe;
- 2) w pozostałej części apelację oddala.

(-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. VIII Ua 5/15

UZASADNIENIE

D. M. (1) domagał się zmiany zaskarżonego orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. z dnia 19 listopada 2013 roku poprzez zaliczenie go do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności na stałe.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2014 roku Sad rejonowy w Gliwicach oddalił odwołanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Orzeczeniem z dnia 12 września 2013 roku Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. zaliczył odwołującego do lekkiego stopnia niepełnosprawności na okres do dnia 30 września 2014 roku w związku z chorobą psychiczną (symbol niepełnosprawności – O2-P).

Orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. z dnia 19 listopada 2013 roku utrzymano w mocy zaskarżone orzeczenie z dnia 12 września 2013 roku.

Odwołujący nie zgodził się z orzeczeniem i wniósł odwołanie do Sądu.

Biegli psychiatry nie stwierdzili u odwołującego choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego ani zaburzeń otępiennych. Rozpoznali u odwołującego zaburzenia adaptacyjne, cechy osobowości nieprawidłowej, co pozwala zaliczyć go do lekkiego stopnia niepełnosprawności, a niepełnosprawność odwołującego ma charakter trwały oraz że odwołujący nie wymaga żadnej pomocy ze strony osób trzecich.

Odwołujący zakwestionował opinie biegłych sądowych, Sąd podzielił wnioski opinii, albowiem zostały sporządzone po przeprowadzeniu specjalistycznych badań, biegli wyczerpująco i w sposób przekonywujący uzasadnili swoje stanowisko. Biegli zgodnie ustalili, że brak podstaw do zakwalifikowania odwołującego do wyższego stopnia niepełnosprawności.

Zdaniem Sądu I instancji odwołanie D. M. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ustęp 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2011 roku, Nr 127, poz. 721 ze zm.) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Standardy w zakresie kwalifikowania oraz postępowania dotyczącego orzekania o niepełnosprawności określają przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2003 roku, Nr 139, poz. 1328 ze zm.).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że schorzenia odwołującego nie kwalifikują go do innego niż lekkiego stopnia niepełnosprawności. Odwołujący jest bowiem osobą o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Warunkiem zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności jest nie tylko stopień naruszenia sprawności organizmu w odniesieniu do zdolności do wykonywania zatrudnienia (a nie niezdolności do pracy), ale także istnienie wymogu pomocy innej osoby w celu pełnienia ról społecznych w związku z ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Oznacza to, że ustawa z 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych wiąże zaliczenie do stopnia niepełnosprawności ze zdolnością do wykonywania zatrudnienia, a nie z niezdolnością do pracy w rozumieniu przepisów rentowych, a nadto z możliwością wypełniania ról społecznych jako elementu uczestnictwa w życiu społecznym (zob. wyrok z dnia 12 marca 2014 roku w sprawie II UK 360/13, opublikowany w LEX nr 1466628).

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny oraz powołane przepisy, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

W apelacji od wyroku w odwołujący domagał się jego zmiany oraz zmiany zaskarżonej decyzji poprzez zaliczenie do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym na stałe. Odwołujący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że od 1 października 2014 roku pozostaje w osobą zdolną do pracy, gdy tymczasem z opinii biegłych psychiatrów wynika, że niepełnosprawność jest trwała. Stan zdrowia nie ulegnie poprawie. Nie zgadzał się również w ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, że winien być zaliczony do osób po lekkim stopniu niepełnosprawności, ponieważ biegli błędnie ocenili jego stan zdrowia.

Stwierdził że choruje na schizofrenię, ponieważ lekarze przepisują leki, które są stosowane przy tego rodzaju schorzeniu. Ta okoliczność przemawia za błędną diagnozą postawioną przez biegłych psychiatrów. W piśmie procesowym z dnia 20.04.2015 roku podtrzymał swoje stanowisko i załączył kartę informacyjną leczenia szpitalnego ze szpitala psychiatrycznego w T., z której wynika że w okresie od 13 marca 2015 roku do 17 kwietnia 2015 roku przebywał na leczeniu z powodu zaburzeń adaptacyjnych.

Sąd drugiej instancji zważył co następuje:

Apelacja zasługuje częściowo na uwzględnienie.

Sąd I instancji nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. Niewłaściwie ocenił materiał dowodowy w zakresie trwałości lekkiego stopnia niepełnosprawności, Zarówno w opinii z dnia 29 kwietnia 2014 biegła z zakresu psychiatrii dr. n. med. A. R., jak i w opinii z dnia 18 lipca 2014 roku w biegły psychiatra lek. med. A. M. zaliczyli badanego do lekkiego stopnia niepełnosprawności i wskazali, że niepełnosprawność ta ma charakter trwały. Ta okoliczność uszła uwadze Sądowi I instancji. Strony w tym zakresie opinii nie kwestionowały, Sąd Rejonowy również nie wskazał dlaczego nie podzielił wniosków opinii w tym zakresie. Zdaniem Sądu Okręgowego brak jest podstaw do zanegowania stanowiska biegłych. Słusznie podnosi apelujący, że nie jest osobą zdolną do zatrudnienia (ustał lekki stopień niepełnosprawności) od dnia 1 października 2014 roku. Cały czas korzysta z leczenia psychiatrycznego, a w ostatnim okresie był kolejny raz hospitalizowany. Zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję należało częściowo zmienić poprzez zaliczenie D. M. (1) do osób niepełnosprawnych na stałe. W tym zakresie orzeczenie zmieniono na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

Apelacja w pozostałej części nie zasługuje na uwzględnienie. Biegali psychiatrzy w opiniach kategorycznie stwierdzili, że badany nie wymaga pomocy ze strony osób trzecich.. Sąd II instancji podziela stanowisko Sadu Rejonowego, że brak jest podstaw do zaliczenia badanego do osób o umiarkowanym stopniu w niepełnosprawności. Odwołujący twierdzi że podstawą zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności powinna być ta okoliczność, że choruje na schizofrenię. Takiego rozpoznania nie potwierdziła żadna placówka, w której odwołujący pozostawał na leczeniu, ani biegli lekarze. Ostatni wypis ze szpitala, w którym odwołujący przebywał po wydaniu wyroku, wskazuje na to, że rozpoznano u D. M. (1) nadal zaburzenia adaptacyjne, a nie schizofrenię. Z faktu, że odwołujący zażywa leki, które przypisywane są również chorym na schizofrenię nie można wnioskować, że sam na tę chorobę cierpi. Nadto zachorowanie na schizofrenię nie jest jednoznaczne z zaliczeniem osoby chorej do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. To nie rodzaj choroby, a stopień naruszenia sprawności organizmu decyduje o zaliczeniu do danego stopnia niepełnosprawności. Sąd Okręgowy ponownie zwraca uwagę że zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1977 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej w oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. 2011 nr 127 poz. 721) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającej czasowej lub częściowej pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych. Zdaniem Sądu I instancji D. M. (2) nie musiał korzystać z pomocy w pełnieniu ról społecznych, nie był zależny od otoczenia, nie wymagał wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego z ani też współdziałania w procesie leczenia. Sąd Odwoławczy to stanowisko podziela. Wskazywane pogorszenie stanu zdrowia skutkujące koniecznością kolejnej hospitalizacji nie może stanowić podstawy do wzruszenia zaskarżonego wyroku. Jeżeli doszło do pogorszenia

stanu zdrowia, to odwołujący może złożyć kolejny wniosek w Miejskim Zespole ds. Orzekania o Niepełnosprawności podnosząc nowe okoliczności. Postępowanie apelacyjne dotyczy weryfikacji prawidłowości orzeczenia sądu pierwszej instancji na dzień wydania wyroku, bądź na dzień wydania zaskarżonej decyzji. Zdaniem Sądu Okręgowego apelacja w części dotyczącej żądania zaliczenia D. M. (1) do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.